

lem for Ribe (Ternansen), som tiltraadte Kommissionens Forslag, der gik ud paa at have Bestemmelsen op til en fast kirkelig Ordning hos os, og som udtalte, at de for deres Vedkommende forøvrigt ikke vilde have nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa de Forandringer, som her er Spørgsmaal om, men som iøvrigt in subsidium sluttede sig til det Forslag, der havde Majoriteten for sig i Kirkekommissionen.

Ternansen. Da jeg bestemte mig til at tage Ordet, var det for at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Caspe). Der er imidlertid blevet svaret paa nogle af hans Udtalelser, men jeg skal dog ikke tilbageholde nogle yderligere Bemærkninger. Der er Noget, hvori jeg er enig med det ærede Medlem, og det er navnlig, hvad han i Førstningen af sit Foredrag udtalte om den Velvillie, hvormed han i sin Tid støttede det Forslag, som nu har Lovskraft; deri er jeg fuldstændig enig, og jeg glædede mig den Gang over den indtrængende Barmhertighed, hvormed han da udtalte sig, og som gav Sagen en udmærket Støtte. Men det er vistnok det eneste Punkt, hvori jeg i Dag kan være enig med det ærede Medlem. Han sagde, at det var overmaade vigtigt at Sagen gik igjennem saaledes, som det her foreligger, og at der ikke blev skabt større Vanskeligheder for Loven, end der allerede nu er tilfælde, og han mente, at dersom Lovforslaget ikke blev vedtaget, ville vi komme til at staa paa det samme Punkt, som vi stode paa, da dette Lovforslag første Gang fremkom; deri tror jeg, at det ærede Medlem tager feil. Det er allerede blevet udtalt af det ærede Medlem her foran mig, Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgfreds, og ogsaa jeg skal udtale, at efter at vi have set, at i den Tid, hvori Valgmenighedsloven har været gjældende, ere 5 Valgmenigheder — de 4 bestaa allerede, og den 5te vil snart træde i Virksomhed — traadte ind som Led i vort Kirkesamfund som et fra alle Sider anerkjendt Led af samme, kan det ikke siges, at Sagen vil staa paa det samme Standpunkt, som den Gang Forslaget oprindelig blev forelagt. Nei, vi ere komne ud over dette Punkt, og det vilde dog være et i højeste Grad selvmodsigende Forhold, der vilde fremkomme, om man tænkte sig, at der i Fremtiden vilde blive nægtet Samtykke til Dannelsen af flere Valgmenigheder, efter at der er fremstaaet 5, der saa vel have været til den Tanke, der laa til Grund for Lovens Vedtagelse. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at Lovforslaget afgav et tilstrækkeligt Grundlag for Dannelsen af Valgmenigheder, hvor der er alvorlig Trang dertil, og han indbegreb det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds, der har talt om, at der i visse Egne af Landet er store Vanskeligheder tilfælde ved Dannelsen af slige Menig-

heder paa Grund af de indskrænkende Bestemmelser, der findes i Loven. Han mente, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds ikke havde andre Grunde for sin Udtalelse end et „maaske“, et „vistnok“, som i og for sig ikke kunde afgive nogen Grund, som man kunde tage synderligt Hensyn til. Der er dog imidlertid ikke saa ganske svage Grunde for at se en Hindring i den bestaaende Lovs Bestemmelser, navnlig for de fattige og tyndt befolkede Egne. Jeg har saaledes under Forhandlingen af Valgmenighedslovsforslaget 1868 her i Thinget været med til at stille Forslag om at Familiernes Antal paa det bestemte Omraade skulde indskræntes Noget, fordi det var og endnu er min Overbevisning, at der ellers fremkommer en stor Ulighed. I disse tyndt befolkede Egne er det ikke saa let, ja mange Steder umuligt at danne en Valgmenighed paa de tilstedeværende Bilkraar, fordi Folk bo saa langt fra hinanden, kan det næsten ikke lade sig gjøre. Det er en Kjendsgjerning, som ikke kan bortforklares, thi den er levende tilfælde, og jeg forstaaer ikke, hvilke afgjørende Grunde der er for at negte, at sjerne de Vanskeligheder i saa Henseende, der ere tilfælde i ikke ringe Grad i forskjellige Egne af Landet. Saaledes, som Loven nu bestaaer, kan det ikke negtes, at den gjør en stor Indrømmelse til Formuen og til de tæt befolkede Egne. Der fremkommer i den Henseende Uligheder, som det forekommer mig, at vi bør gjøre, hvad der staaer i vor Magt, for at faae hevede. Dernæst har det ærede Medlem udtalt sig imod den Hindring, der er paatenkt, og isølge hvilken theologiske Kandidater kunne blive antagne som Præster for Valgmenigheder. Det ærede Medlem har lagt en meget stærk Betoning paa Ordet „unge“ i det, han sagde om de theologiske Kandidater, og han har stærkt fremhævet, hvor vanskelig en Stilling det vilde være for unge theologiske Kandidater, naar de bleve fastede ind i Tidens kirkelige Brydninger, ligesom han i det Hele mente, at de ikke vilde have let ved at indtage en saa ansvarfuld, selvstændig Stilling. Til lige ansøgte det ærede Medlem, at de vilde fristes til at overtage andre Stillinger ved Siden af, og den ærede Minister har ogsaa talt om, at det ikke var ønskeligt, at disse theologiske Kandidater kunde gaa lige fra Examenbordet hen og overtage en saadan ansvarfuld Stilling. Det forekommer mig, at man vel meget lægger Vægt paa Ordet „unge“ i denne Forbindelse, og det underer mig saa meget desto mere, som den ærede Minister har sagt, at det ikke er saa ganske sjældent, navnlig i den senere Tid, at meget unge Kandidater ere blevne udnævnte til personelle Kapellaner, og der er jo ikke det Mindste i Veien for, at saadanne unge personelle Kapellaner kunne blive valgte til Præster for Valgmenigheder. Man kunde da lige saa vel tænke sig, at en saadan ung Mand, der blev Præst for en Valgmenig-